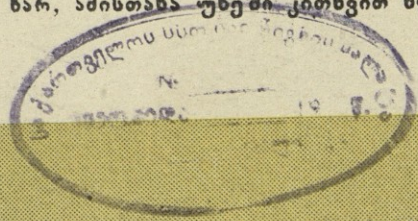

სოფ. ბირლიკის და ტატიანოვსკის (სამგორის მტს-ის
ზონა) კოლმეურნეობაში უხეში საკვების დაგროვების
წლიური გეგმა მინიმალურადაც კი არ შეუსრულდებათ.

ნახ. ჯ. ლოლუაძის

კოლმეურნე — უხეში საკვების გეგმა ჩაგვეშალა, რა ვქნათ?
თავიჯდომარე — თუ კაცი წარ, ამისთანა უხეში კიტხვით ნულარ შემაწუხებ!..

ნ. შ. შ. შ.

ქართული...

„უბესილესევეზ მზა“

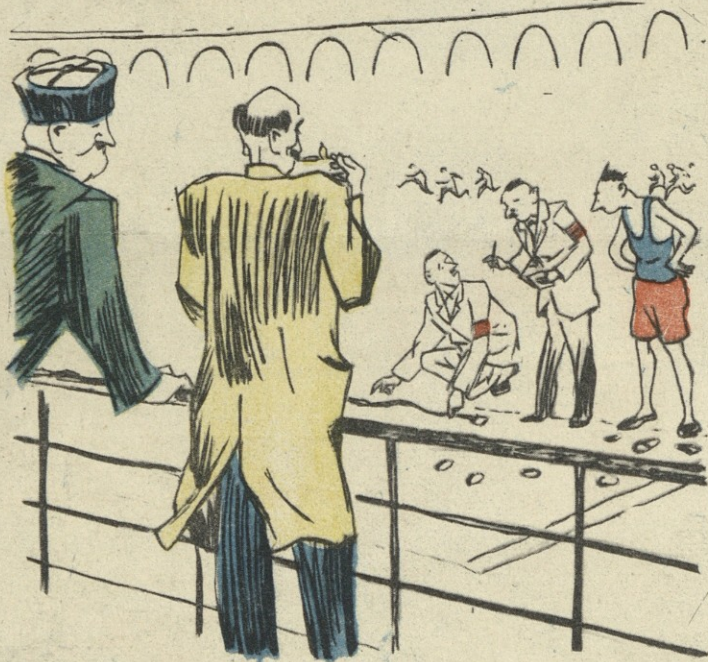
როდესაც სტუმრებს ელოდებიან, წინასწარ სამზადისს დაიწყებენ ქართველები, უნდათ რაც შეიძლება მდიდრული და საკადრისი სუფრა გაუმალონ, გაართონ და ასიაშობონ სტუმრები. სპორტშიც ასეა, სტუმრების მისაღებად წინასწარ ემზადებიან ქართველი სპორტსმენები, მაგრამ ამ შემთხვევაში სხვა კანონი მოქმედებს: რაც უფრო მეტად მოემზადები, მით უფრო „აწყენინებ“ სტუმრებს, თუ სულ არ მოემზადები — „გაახარებ და ასიაშობებ“.

ჰოდა, ქართველმა სპორტსმენებმაც გაიგეს თუ არა, რომ მძლეოსანთა 36-ე საკავშირო პირველობა თბილისში ტარდებოდა, გადაწყვიტეს გამოეჩინათ დიდი სტუმართმოყვარეობა და სულ არ მომზადებულნიყვნენ შეჯიბრებისათვის, რათა ამით საკადრისი პატივი ეცათ სტუმრებისათვის. განზრახვა სისრულეში იქნა მოყვანილი, თქვენ წარმოიდგინეთ, სულ იოლად — ფეხისა და ხელის გაუნძრევლად. ეს გასაგებიცაა, რადგან, ქართველი სპორტსმენების წარმოდგენით, თუ ჩვეულებრივი სტუმართმოყვარეობა ეთიკის რთულ კანონებს შეიცავს და მასპინძლისაგან უფროსად დახვეწილ ზრდილობას მოითხოვს,

მართლმართლი რბენის ოსტატმა კუნწეცოვმა ხარეკორდო მოკლე დროში, რაღაც ორიოდ საათში, დაათვალიერა საქართველოს ღირსშესანიშნავი ადგილები: დიდმის საბჭოთა მეურნეობა, ზემო ავქალის პიდროელსადგური, ჯვრის მონასტერი, სვეტიცხოველი, საქართველოს ძველი დედაქალაქი — მცხეთა, და ღრმა შთაბეჭდილებებით სავსე დაბრუნდა თბილისში, ფინიშთან.

ნოქარი სპორტსმენი

— ვამ, რა „ტოჩნად“ ზომავენ, ეტყობა ახლები არიან!..

სპორტული სტუმართმოყვარეობა სულ მარტივია — აქ საკმარისია გახსოვდეს მშობლების დარიგება იმის შესახებ, რომ სტუმარს ადგილი უნდა დაუთმო. ესაა და ეს.

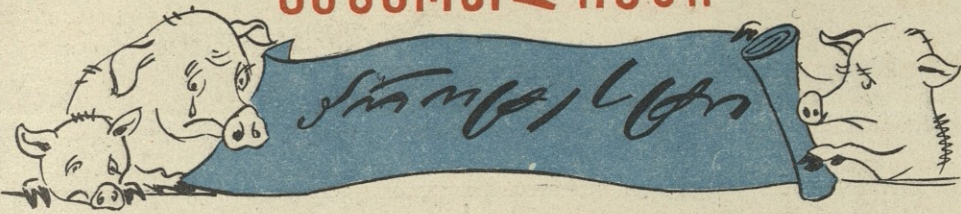
პირდაპირ სასიხარულო და საამაყოა, მართლაც რა ზრდილობიანი ახალგაზრდები გვეზრდებიან — მამია ტულუშმა ერთ-ბაშად სამ სტუმარს დაუთმო ადგილი და თვითონ მეოთხე ადგილით დაკმაყოფილდა; ასევე კარგად აღზრდილი ჩანს რ. შაველაყაძეც, ისიც მეოთხე ადგილზე ჩაეკვეტა სტუმრებს შორის. ნ. დვალისვილს კი, ეტყობა, მორცხვი გოგონა უნდა იყოს, სტუმრებს მხოლოდ ეჩვენა და მერე აღარც გამოჩენილა, აწი თქვენ იხტუნავით და იმხიარულეთო. განსაკუთრებული პატივისცემით უნდა მოვიხსენიოთ ლევან სანაძე, რომელიც არათუ სტუმრებს, შინაურებსაც მოერიდა და „სუფრაზე“ საერთოდ არ გამოჩენილა. ერთადერთი ნიწო ღუმბაძე იყო, რომელმაც მხოლოდ პირველი ადგილი დასთმო და მეორეზე აღმოჩნდა. ერთი სიტყვით, ქართველი სპორტსმენებიდან „სუფრის თავში“ არავინ არ მოქცეულა, თავის შერცხვენაა და მეტი არაფერია!.. ნუთუ ერთი „სათამადაო“ კაცი მაინც ვერ გამოძენეს საქართველოში თვითკმაყოფილების სენით დაავადებულმა ფიზკულტურის კომიტეტმა და მწვრთნელებმა? ისინი მშობლისა და აღზრდელის ამაყი ღიმილით შესცქეროდნენ ჩვენს მძლეოსნებს. მხოლოდ მეცხრე ადგილზე გამოსული ჩვენი ფეხბურთელები დაჰყურებდნენ ქედმაღლურად მეთუე ადგილზე გამოსულ მძლეოსნებს!

ოკეგა ალფაიძე

ცდა ბედის მონახვერეაო, ფიქრობდნენ თბილისელი ფოტოკორესპონდენტები და დიდხანს იცდიდნენ, მაგრამ ცდა „უბედობის“ მონახვერე გამოდგა: საქართველოს სპორტსმენებმა ვერც ერთი ჩეკორდი ვერ დაამყარეს.

უცნაური შემთხვევის მოწმენი გახდნენ ამ ცოტა ხნის წინათ მარნეულის რაიონის სოფელ ხოჯორის მცხოვრებლები. კოლმეურნეობის ფერმის კარებთან თავი მოეყარა მინდვრიდან დაბრუნებულ ღორის კოლტს და საღორეში შესვლაზე სასტიკი უარი გამოეცხადებინა. დასაგოჭიანებელი დედა ღორები თუ ქოსმენები დაცემენტებულეზით გაჩერებულ იყვნენ და გაჯავრებულ მელორეების ყვირილსა და ძახილს მხოლოდ ღრუტუხითა და ყურების პარტყუნით უპასუხებდნენ.

კოლმეურნეობის გამგეობის წევრები ფერმასთან მოგროვილიყვნენ. ზოგი რომ სიმინდის ტარობს ყრიდა საღორეში. ზოგიც რკოთი აპირებდა ღორების სადგომში შეტყუებას, მაგრამ ყველანაირ მაცდურ ოინებს გაჯიუტებული ღრუტუნები უარით უპასუხებდნენ და ადგილიდან ფეხს არ იცვლიდნენ. ჩხუბის ხასიათზე მოსული კოლმეურნეობის თავმჯდომარე ბაროიანი ფერმის გამგეს ტონიანს ტუქსავდა და ისედაც შეშინებულ ამაიაკას მოხსნით ემუქრებოდა.

— არა გვაქვს საქმე წესიერად დაყენებულნი, ღორები თავის ბინას ველარა ცნობენ, სიყვარული მშობლიური კარმიდამოსი ვერ ჩაუნერგე, და, აბა, მითხარი, ყოველივე ამის შემდეგ, რაღა ფერმის გამგე ხარ და რაღა მზრუნველი უფროსი?!

— რა ვქნა, ამხანაგო თავმჯდომარე. თქვენს დაპირებებს ხშირად ხმამაღლა ვუკითხავთ, თითის ფრჩხილები მაგათი ფხანითა მაქვს დაცვეთილი, ძუძუ-გოჭობიდან სულ მუჭაზე მყავს გაზრდილი. მართალია. თქვენი წყალობით ბევრჯერ საჭმელიც მონატრებიათ. მაგრამ წესიერი ღორი განა ასეთ უბრალო რამეზე დაემდურება საყვარელ თავმჯდომარეს?

სამუშაოდან დაბრუნებული კოლმეურნეები ერთმანეთში კამათობდნენ და ღიმილით მისჩერებოდნენ ღრუტუნებს.

— მგელი იქნება საღორეში და ებარი. — ჩაილაპარაკა დიდი ხნის ღრუტუნის შემდეგ სარევიზიო კომისიის თავმჯდომარემ.

— მგელი კი არა. მოზერდათ ამ საცოდავებს ასეთი ცხოვრება. აქაო და უსახელო წერილების წერა მაგათ არ იციან და ინტრიგაშიაც ძალიან მოისუსტებენო. არც ცხვრის ფარეხების შეკეთებაზე ზრუნავენ და არც კიდევ საღორეებზე. ხარების ბოსელს კედლები დაენგრა და გუშინწინ ჭილოში ააფარეს, სუსხიანი ქარი ისე თამამად დასეირნობს ფერმებში, რომ ერთი წლის განმავლობაში ამ საწყლებმა 106 ღვიძლი ნათესავი ღორი გამოიტირეს და 214 მსხვილფეხა საქონელი. დედა ღორები არიან, ცრემლით დაუღბათ თვალები — 335 გოჭიდან მოუვლელიობით 81 მოუკვდათ. აბა, ამის შემდეგ, ერთი მითხარი, რა გულითა შეგვენ ამ ცოდვიან ჭერიატაკიანად დანგრეულ წყლით სავსე სადგომში!

ბრძოლა საღორეში შერევისათვის ისევ გრძელდებოდა. კოლმეურნეობის თავმჯდომარემ მრავალნაირი ცდის შემდეგ გადაწყვიტა თვითონ შესულიყო საღორეში და პირადი მაგალითით დაენახებინა უმაღური პირუტყვებისათვის, თუ როგორა ცდებოდნენ ისინი თავიანთი შეუგნებლობით. მან საღორის კარებთან შეგროვილი ცნობისმოყვარეები აქეთ-იქით გასწია და ისეთი სისწრაფით შევიდა ჩაბნელებულ სადგომში, რომ მელორეებმა მისი შეჩერება ვეღარ მოასწრეს. მაგრამ რამდენიმე წუთის შემდეგ ისეთი კაზმული სიტყვები გამოურიცხა მოწოდებასა და ძახილში, როგორც მხოლოდ და მხოლოდ იმ საღორეს შეეფერებოდა.

— ამწიეთ, მალა ამწიეთ და ამ წებოსავით ტალახიდან როგორმე ამომადგინეთ. ფრთხილად, ფეხსაცმელს ლანჩები არ მოსძვრეს! — გაიძახოდა თავმჯდომარე და კოჭებამდე ტალახში ჩამდგარი ტორტმანებდა. — შენა ხარ დამნაშავე. შენ! რამდენი ხანია, რაც გითხარი — აგრილდება თუ არა, ეს ტალახი აფხიკე და საქმეს მიხედვით! ეს არის შენი მუშაობა, რომ ტალახიდან ვეღარ ამოვდივარ?

ამაიაკამ ოფლი მოიწმინდა, თვალეები საღორის ჩამონგრეულ სახურავს მიაშტერა და ერთი ისეთი ამოიხენეშა, რომ ღრუტუნის ხასიათზე მოსული ღორები ტუნტუნით გამოეპასუხნენ. შემდეგ თავმჯდომარეს მიაშურა, მელორეების დახმარებით ტალახიდან ამოვლიჯა და გარეთ გამოიყვანა. სამშვიდობოზე გამოსული ბაროიანი წელში გასწორდა და შეკრებილ ფერმის მუშაკებს გადახედა.

— ისე, სიმართლე რომ თქვას კაცმა, ტალახი ზოგიერთ წუმბესავით ცივი არ იყო. თბილად იქნებიათ ეგ სამგლეები...

— მაგ ჩექმებში რა სიცივე გაატანდა, ამ საცოდავებმა იკითხონ, რომ ჩლიქებში არც წინდის ჩატანება შეუძლიათ და არც კიდევ თბილი ნაჭრისა. თორემ თქვენ რა გიშავეთ! — უპასუხა ახლა კი უპვე გულზე მოსულმა ფერმის გამგემ.

— რა ვქნათ ახლა, როგორ მოვიქცეთ? — შეეკითხნენ კარგა ხნის ღრუტუნის შემდეგ თავმჯდომარეს.

— რა ვქნათ და, რაიონს დავურეკოთ. აღმასკომს ვაცნობოთ და ასეთი ჯიუტობისათვის მარნეულში სამწვადეები გავამრავლოთ.

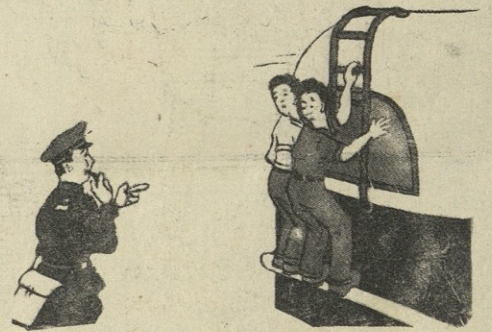
არ ვიცი, მარნეულის რაიონიდან ჩასულმა ამხანაგებმა რა ზომები მიიღეს, როგორ შერეკეს პროტესტზე დამდგარი პირუტყვი სადგომში, მაგრამ ღრუტუნების დასაკმაყოფილებლად, ჩვენის აზრით, ყველაზე უფრო უკეთესია ღონისძიება ბინების შეკეთება. სისუფთავე და საკვების მომარაგებაა და ამ საკითხზე კი, რატომღაც, არც რაიონიდან მომავრებული ამხანაგები იწუხებენ თავს.

სიმღერები ქუჩებში

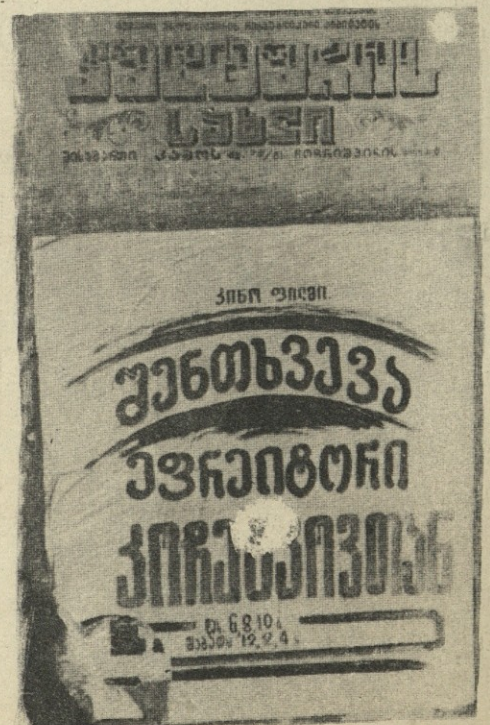

მელოდე

მგზავრობა სახიფათო იქნება

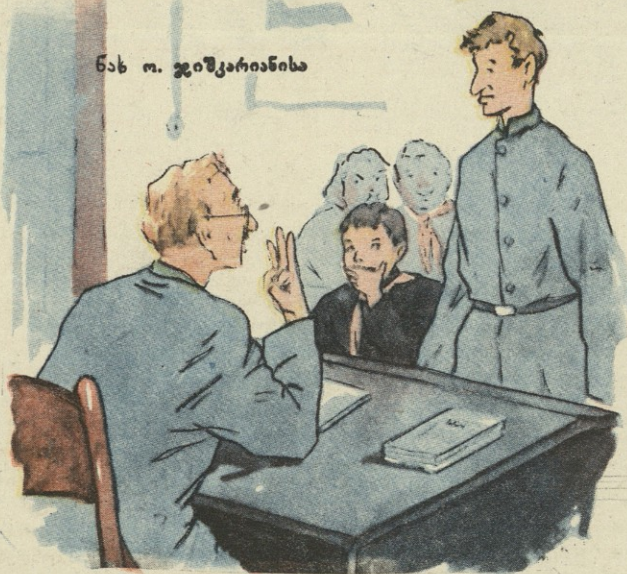
არც ისე იზვიათი „შენთხვევა“

მეხუთე კლასი — მესამე

— „კაკო ყაჩაღი“ და-
გავიწყდა? შენ ხომ შე-
პირად იცოდი...
— მაშინ თორმეტი
წლისა ვიყავი...

ნახ. მ. ჯიშკარიანი

სირაქი

— უკანასკნელ პროგრამაში დიდი ატრაქ-
ციონი გვაქვს—ვეფხვი და კრავი თანხმობით
ცხოვრობენ ერთ გალიაში.
— და არასოდეს არ ჩხუბობენ?
— ხანდახან.
— მერე?
— მერე არაფერი, ახალ კრავს ვყიდუ-
ლობთ.

ალმოჩნა

— რაც გინდა თქვი, და, ბუნება დიდი ოს-
ტატია. — მიმართა ქმარმა ცოლს. — მილიო-
ნი წლის წინათაც კი სცოდნია, რომ ადამი-
ანები სათვალეებს გაიკეთებდნენ.
— არ მესმის, რას ამბობ?
— აბა, დააკვირდი, რა ოსტატურად არის
მოწყობილი ჩვენი ყურები სათვალის სატა-
რებლად.

სიყვარული გრენლანდიაში

ერთი ცნობილი პოეზიური გრენლანდიდან
დაბრუნდა:

— ესკიმოსთა ენაზე, — უყვება იგი საზო-
გადობას, — მაგალითად, მიყვარხარ, გა-
მოითქმის: „უნიფერსტრედტუინსლენილან-
რიუნიფიგუიკა“.

— საესეებით ბუნებრივია, — შენიშნავს
ერთი მსმენელთაგანი, — იქ ხომ ღამე ექვს
თვეს გრძელდება.

იდეალური ცოლი

ქედმაღლობით ცნობილი, საკმაოდ ზარმაცი
და დიდი პრეტენზიების მქონე ქალბატონი N
ერთხელ ნაცნობ ვეტილს შეეკითხა — რას
იტყვით, ხომ იდეალური ცოლი ვიქნებოდით?
— მე თქვენ იმდენად გონიერ ქალად
გთვლით, — უპასუხა ადვოკატმა, — რომ არა
მგონია ცოლად გააყვეთ ისეთ სულელ კაცს,
რომელიც თქვენს შერთვას მოინდომებს.

ნახ. გ. ფირცხალავა

„სვილნი“ ბიჭი გეგინსტან

— ჩემო ედუარდ, შემოგვეღობ ბებია, პიჯაკი კარგი შეგიკერია, შვილო, მაგრამ
შარვალი რომ აი გამოგხვლია! მატერია არ გეყო, თუ შეკრავმა მოგპარა, იმ ამოსაგ-
ლებმა, მა?

ნახ. ზ. ლევაიანი

ნახ. ჯ. ლოლუაბი

სკამი:—მეც შემისვით თე-
ატრში,მეც ხომ კრიკინა ვარ!

— საქულ, კიდევ ვერ მოეწყვე სახაშეში?
— ვერა, კაცო.
— მაშ კინომექანიკოსად მაინც იმუშავე, „მეხაშეს“ დაგიბახებენ.

სოციალური

ტრამპის ვაგონში ვზივარ და ფანჯრიდან გავცქერი ხალხმრავალ ქუჩას.
— საწყალი ცირა! — მისის ქალის ხმა. — ამას წინათ ვნახე, როგორ გამხდარა. როგორ გაფუჭებულა! ბედი არ ჰქონია საწყალს.
სხვათა შორის, ჩემს ცოლსაც ცირა ჰქვია სახელად და მშობიარობის შემდეგ ისიც ძალიან გახდა. — „ნუთუ იმ უცნობ ცირასაც ასეთი ბედი ეწია?“ — ვფიქრობ ღიმილით.

— ეჰ, ჩემო ვიოლეტა! — ისმის მეორე ხმა. — ვალიკო კომპანის ხელში ცოცხალი რომ არის. ისიც საკვირველია.

ეს სიტყვები ლახვარით მხვდება გულში. ვალიკო კომპანე ხომ მე ვარ და ცირაც ჩემი ცოლია. ნუთუ ჩვენზეა ლაპარაკი? ან ვინ არიან ეს ქალები? მაღულად ვიხედები მოსაუბრეებისაკენ. ჩემსკენ ზურგმებრუნებული დგას ორი კოსტად გამოწყობილი ახალგაზრდა ქალი, მათ სახეებს ვერ ვხედავ. სხვაფერე კი არც ერთი მათგანი არ მეცნაურება.

— რაო, ხომ არ ურეგს? — კითხულობს ის ქალი რომელსაც ვიოლეტა უწოდებს.

— ნულარ მკითხავ, დაო, — ისმის პასუხად. — როცა საცოდამა გოგომ თავისი უბედურების ამბავი გამანდო, პირდაპირ გული მომიკვდა. აღარც ძილი ყოფილა მისთვის და აღარც მოსვენება; დამეებს თეთრად ათენებს თურმე თავისი ლოთი და გარყვნილი ქმრის მოლოდინში, ის კი მადლობას ნაცვლად ღანძლავს-გინებთ უმასპინძლდება ცოლს. ხანდახან, — აქ მოსაუბრე ხმას უკლებს და თითქმის ჩურჩულით ამბობს: — ხელითაც კი შეეხება თურმე უბედურს.

— აჰ, არა, ნამდვილად სხვა ვინმეზეა საუბარი. — ვფიქრობ შეშფოთებით. — რა საშინელებაა, რომ ეს გალავარებული ტიპი ჩემ სახელსა და გვარს ატარებს!

— უი! უი! — ჩურჩულითვე მოთქვამს ვიოლეტა. — ემ უნდოდა, ემ ეკადრებოდა ამ ანგელოზით გოგოს? ხომ გახსოვს, ჩემო ლამზირა, როგორი წყნარი და მორჩილი გოგო იყო ცირა: სწავლაზე გადაყვლილი, საუცხოო მეოჯახე, აფსუსი არ არის, რომ შესაფერი ქმარი არ შეეხება? ნუთუ იმ მხეცისათვის გაზარდა ქალი საწყალმა ქაიხოსრომ!

ვერძნობ, როგორ მეყინება სისხლი ძარღვებში. ქაიხოსრო ხომ ცირას მამაა, ჩემი სიმამრი! ახლა უკვე ემევი აღარ მეპარება იმაში, რომ ამ უცნობი ქალების საუბრის თემას სწორედ მე და ჩემი ცოლი წარმოვადგენთ. მაგრამ ვინ შეითინა ჩემზე ეს საზიზღარი ცილისწამება? იქნებ ცირამ? მართალია:

მე ზოგჯერ გვიან მივდივარ სახლში, მაგრამ ეს ხდება მაშინ, როცა ღამის ცვლაში მიწევს მუშაობა, რაც ძალიან კარგად იცის ცირამ. მაშ რად დასჭირდა მას ჩემი ღალანძღვა? ნუთუ მას ჩემი სიყვარული და პატივისცემა აკლია? ხელითაც კი შეეხებო, — პოი სირცხვილი!

— ბეღია, ბედი ყველაფერი, გენაცვალე, — მისის ამ დროს ლამზირას ხმა. — აბა, ჩემი ქმრისაგან ჯერ ტკბილი სიტყვის მეტი არაფერი მსმენია. სულ იმის ცდაშია, როგორმე მასიამოვნოს და გამახაროს. რაც მართალია, მართალია, მეც ძალიან ვუწყობ ხელს ქმარს: თავის დროზე ცხელი საჭმელი, გარეცხილი, გაუთოებული ტანსაცმელი! ასეთი ხელისშეწყობა რომ ჰქონდეს ცირას ქმარს, ალბათ, ისიც არ იქნებოდა ისეთი აუტანელი ხასიათისა. ისე, ჩვენში რომ დარჩეს, ცირაც არ იყო მაინცდამაინც მთლად უნაკლო ხასიათის ქალი.

— ნაკლოვანებში, იცოცხლე, ბევრი ჰქონდა, — ფიცხლავ უმატებს ვიოლეტა. — ისე იყო განებინებულნი მშობლებისაგან. რომ საოჯახო საქმეებისა არაფერი გაეგებოდა.

ჩემს არსებაში აღშფოთების გრძნობას გაცვება ცვლის.

— ოპერაში სიარულისა და მოდების მეტი არაფერი აინტერესებდა. — განაგრძობს ვიოლეტა. — წიგნი მაგის ხელში არ მინახავს და კალამი. ინსტიტუტი რის ვიფიქრებოდა და მათაგან. მთელს ინსტიტუტში მეორე არ მოიძებნებოდა მაგისთანა ანჩხლი, კაპასი და უქნარა გოგო.

— ნუთუ მართლა ასეთი იყო ჩემი ცირა. — ვფიქრობ გაოცებული. — ჩემი წყნარი, გამრჯე და დაუზარელი ცირა, რომლის მეოხებითაც ჩვენი ოჯახი საათივით არის აწყობილი!

— როცა მაგ ალქაჯის გათხოვების ამბავი გავიგე, მისი ქმრის საცოდაობით დაევიწყე, საწყალი ბიჭი ვის გადაეყარა-მეთქი. მერე, როგორც ამბობენ, შესანიშნავი ადამიანია თურმე: ჰქვიაანი. ზრდილობიანი, უადრესად კულტურული...

ამას ამბობს ლამზირა, ის ლამზირა, რომელიც ამ რამდენიმე წუთის წინ მიწასთან მასწორებდა; ჩემი განცვიფრება უმაღლეს წერტილს აღწევს.

— კაბის კალთაზე ჰყავს გამობმული იმ აშარს, — მენამის ბურანში მყოფს, — საწყალ ბიჭს ცხელი საჭმლის

გემო დაავიწყდა. ტანსაცმელს თვითონ ირეცხავს და იუფოებს თურმე. პირდაპირ მივივრის, როგორც უძლებს ამდენ ტანჯვას...

ტრამპაი ჩერდება. ქალები საუბარს წყვეტენ და ფუსფუსით ჩადიან ვაგონიდან. გაბრაზებით ვაკვირდები მათ სახეებს. ერთი მათგანი თითქოს მინახავს სადღაც, მაგრამ ვერაფრით ვერ მომიგონებია სად. მომდევნო გაჩერებაზე მეც ჩამოვდივარ, გაოგნებული მივეშურები სახლისაკენ, მივდივარ ცოლთან და ვთხოვ ამიხსნას, ვინ არიან ლამზირა და ვიოლეტა.

ცირა გაკვირვებული მიყურებს. ეტყობა, ვერ აჯონდება... მერე გაიღიმებს და მეტყვის:

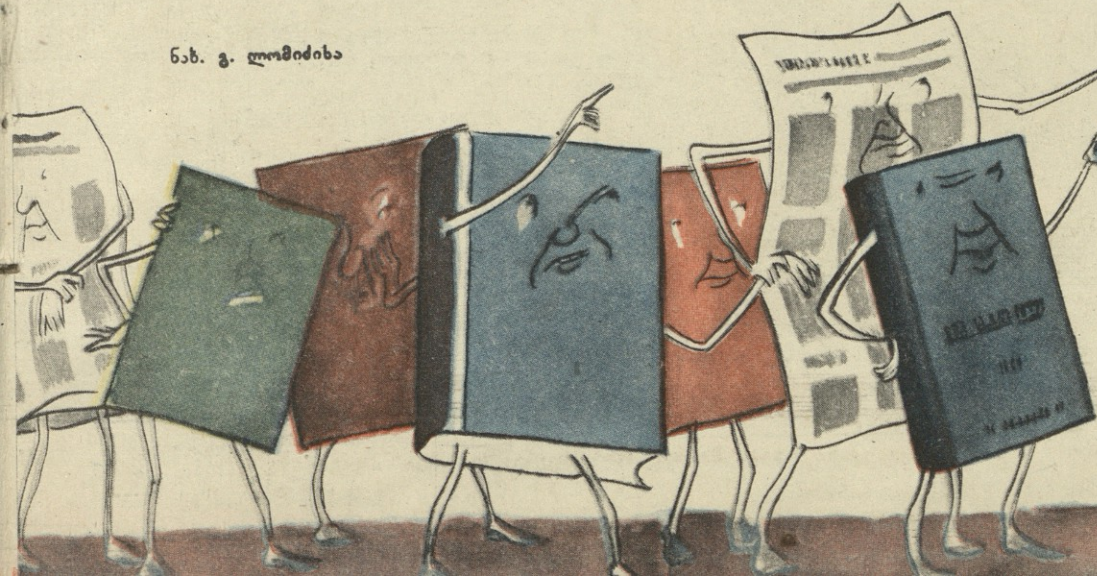
— ლამზირა და ვიოლეტა ჩვენს ფაკულტეტზე სწავლობდნენ...

გურამ ზარაშიძე

— ქალიშვილი, ერთხელ ჩვენს ფურცლებშიაც ჩაიხედე.

ნახ. გ. ლომიძისა

როდესაც სოფლის მეურნეობის სამინისტროში შეიტყვეს ახალი სტრუქტურის შესახებ, თანამშრომლებში ერთი მითქმა-მოთქმა შეიქნა. ზოგ თანამშრომელს დაწინაურებას უწინასწარმეტყველებდნენ, ზოგის დაქვეითებაზეც ჩურჩულებდნენ. წინასწარი დასკვნებიც გამოჰქონდათ და ისეთი მღელვარებით მოელოდნენ ახლადამტკიცებულ შტატის შესახებ ბრძანებას. როგორც ფეხბურთის მოყვარულნი მატჩის შედეგს, ზოგი დარწმუნებული იყო თავის ვარაუდში, გონების თვალთ თავი ახალ ადგილზე წარმოედგინა, ზოგს კი დაქვეითების შიში ჰქონდა და ყურებდაცქვეტილი უსმენდა თანამშრომლების მითქმა-მოთქმას. რა იცოდნენ მაშინ, რომ ეს ვარაუდები ამინდის ბიუროს პროგნოზებივით მცდარი გამოდგებოდა.

ყველამ იცოდა, რომ შტატის მიხედვით კადრების შერჩევა სამინისტროს ხელმძღვანელი კადრების სამმართველოს უფროსს მარიამ ეგვგენის ასულ მაცაბერიძეს და ამავე სამინისტროს შრომისა და ხელფასის სამმართველოს უფროსს გრიგოლ იასონის-ძე თავზარაშვილს ჰქონდათ მინდობილი. სამინისტროს თანამშრომლები ხშირად გამომცდელად შეაჩერებოდნენ სახეში ხან მაცაბერიძეს, ხან თავზარაშვილს. მაგრამ ეს უკანასკნელნი ჯაუტად დუმდნენ და გამოცდილი ფსიქოლოგიც ვერ გამოიცინებდა მათი მრავალმნიშვნე-

ლოვანი დუმილის ერთ მნიშვნელობასაც კი.

და, აი, დადგა 1955 წლის 28 სექტემბერი—სამინისტროს ახალი სტრუქტურის შესახებ ბრძანების გამოცემის დღე. ამ დღეს სამინისტროს მუშაკები სამართლიანად მიიჩნევენ დიდი გაოცების დღედ.

პირველი დიდი გაოცება წილად ხვდა ოთარ ქუთათელაძეს, რომლის შესახებ ბრძანება იტყობინებოდა: დანიშნოს სამინისტროს ხელმძღვანელი კადრების სამმართველოს უფროსის მოადგილედ და მთავარ ინჟინერ-მექანიზატორად. ოთარი სირცხვილისაგან გაწითლდა, ზოგმა კი ეს მოკრძალებად ჩათვალა „სამმართველოს უფროსის მოადგილეობა კიდევ არაფერი, — ფიქრობდა შემფოთებული ქუთათელაძე, — მაცაბერიძე რასაც აკეთებს, იმას მეც შევძლებ მაგრამ ინჟინერ-მექანიზატორობა? კაცს საშუალო სასწავლებელი დამამთავრებია მხოლოდ და ინჟინერ-მექანიზატორობა სოფლის მეურნეობის დარგში როგორღა შევძლო? ჩახვალ რაიონში და ემტევისს უბრალო ტრაქტორისტი კიბოსავით გაგაწითლებს“.

ეჰ, რა იცოდნენ იმ საშუალო სკოლადამთავრებულებმა, წელს რომ სასოფლო-სამეურნეო ინსტიტუტში ვერ ჩაირიცხნენ, თუ სოფლის მეურნეობის სამინისტროში ასეთი ამბები ხდებო-

და; როგორმე ნაცნობ-ნათესაობას დაიხმარებდნენ და ინსტიტუტის დაუმთავრებლად მიიღებდნენ ინჟინრის დიპლომს.

ახლა ილია სოლომონის-ძე გოგორია:

შვილის გაოცებული სახე უნდა გენახა. ოცი წლის სტაჟიანი აგრონომი ყველაფერს იფიქრებდა, ხორბალი დაუთესეთ და პიტნა ამოვიდაო რომ ეთქვათ, დაიჯერებდა, მაგრამ იმას კი ვერ წარმოიდგენდა. უფროს ინჟინერ-მშენებლად თუ დანიშნავდნენ მატერიალურ-ტექნიკური მომარაგების დარგში. გაოცებული ილია გონების თვალთ ახლა რაიონების ემტევისების მუშაკთა არანაკლებ გაოცებულ სახეებს ხედავდა. რომელთა წინაშე ოცი წლის სტაჟიანი აგრონომი ამ ჯერად ინჟინერ-მშენებლად უნდა წარმდგარიყო. „თანამდებობა და მეტი ხელფასი თავს როდი ამატკივებსო“. გაიფიქრა გოგორიშვილმა და პროტესტს თავმდაბლური დუმილი არჩია. ამდენი ხანია კაცი სამინისტროში მუშაობს და განა არ იცის რომელ უფროსს რა უფრო მოსწონს!

გაოცებამ ზენიტს მიადწია. როდესაც ხანდაზმულმა აგრონომმა სანდრო კასრაძემ ბრძანებაში ამოეკითხა თავისი ახალი და უჩვეულო თანამდებობა — ინჟინერ-მიწათმოქმედო. სიბერეში შესულ სანდროს მუხლები აუკანკალდა. როდესაც წარმოიდგინა, თუ როგორ მოუხდებოდა კლდე-ღრეში და მინდორველად სიარული და მიწის ზომვა. გაოცებულ კასრაძეს თანაგრძნობით დაჰკრა ხელი ირაკლი ქაჩიბაიამ — მე შენზე უარეს დღეში ვარ, ჩემო ძმაო, კაცი აქამდე აგრონომ-სუბტროპიკად ვთვლიდი თავს, უცებ უფროს ეკონომისტად მომნათლესო. იქვე მდგომ რუსულან სირბილამ ამის გაგონებაზე გუნებაში გაედლიმა: ამას რა უკვირს, უმაღლესი განათლება მაინც აქვს და ეკონომისტობას ავად თუ კარგად მაინც შესძლებს; საოცარი ისაა, რომ მე საშუალო განათლებით ვარ და უფროს ეკონომისტად დანიშნეს. მაშ რა ეგონათ, ახალგაზრდას რომ სხვა შნო და მარიფათი აქვს, განა არ იციანო?

მაგრამ არც ისე გულუბრყვილოა რუსულანი, რომ თავისი ფიქრები ხმამაღლა გამოეთქვა.

გაოცებულნი არ იყვნენ მხოლოდ მ. მაცაბერიძე და გ. თავზარაშვილი. მათ სამინისტროს თანამშრომლებისათვის თავისებური პროკრუსტეს სარეცელი მოაწყეს, იმ განსხვავებით, რომ პროკრუსტეს სარეცელზე მოარგებდა ადამიანს და მერე ფეხებს წააჭრიდა; უადგილო ადგილზე „მორგებულ“ თანამშრომლებს კი, ასე უთავბოლოდ დანიშნის წყალობით, ვაითუ სირცხვილისაგან თავი მოეკრათ!

ამბობენ, ასე გაოცებულნი მართო სამინისტროს მუშაკები კი არა, რაიონების ემტევისების თანამშრომლებიც არიანო. იმასაც ამბობენ, რომ სამინისტროს თანამშრომლები დღემდე გაოცებულნი არიან და არავენ იცის როდემდე გაგრძელდება ასეო.

არ ვიცი, რატომ არ გაიოცეს ეს უცნაური ბრძანება ფინანსთა სამინისტროს სამტატო სამმართველოს მუშაკებმა რომელთაც ევალებათ კონტროლი სამტატო საქმეებში. ჩვენ გაოცებული ვართ მათი გაუოცებლობით.

გ. ბალდავაძე
3. სასუპკიველი

ნახ. ა. ბანძელაძისა

საკუთარი პრაქტიკიანი

— გეტყობა, პირველკურსელი ხარ, რუსთაველის პროსპექტიდან პირდაპირ ლექციაზე მიდიხარ!..
— მაშ, მესამეკურსელები როგორღა იქცევიან?
— რუსთაველის პროსპექტიდან პლენანოვის პროსპექტზე ჩავდივართ ხოლმე.

306 რ ა თ ე ჯ ა ?

1. მწერლის ქულმა თქვა — ჩემს პატრონს იუბილე ხომ არ ვგონივარ, წარამარა რომ მიხდისო.
2. მელანმა თქვა — ჩემს გაფლანგვაზე რომ სასჯელი იყოს, ზოგი პოეტი ციხიდან ცხვირს ვერ გამოჰყოფდო.
3. ბურთმა თქვა — ეგ რა სამართალია — სხვას აჯარიმებენ, მე კი მირტყამენო.
4. ცხვარმა თქვა — საქმე სატირლად მაქვს და მაინც ვიკრიჭებიო.
5. თბილისის ერთ-ერთ არტელში — შეკერილმა ფესხაცმელმა პატრონს სახლამდე გაუძლო და გაკვირვებისაგან პირი დააღო.

ნახ. ღონისა

— რა სასჯელი დაადეთ თქვენს ნოქარს, წონაში რომ ატყუებდა მყიდველებს?
 — სასტიკი ფართლის მალაზიაში ვადავიყვანეთ, სასწორთან აღარ ექნება საქმე!

კატაგის მოძულე

ცეკავშირის საკომისიო მალაზია №-ში დარბაისლური გარეგნობის, შუახნის კაცი შევიდა და გამყიდველს მიმართა:
 — ვისთან ინახება ქების წიგნი?
 — ქების?..
 — დიას, მინდა მადლობა ჩაეწერო.
 — ჩვენ მხოლოდ საჩივრის წიგნი გვაქვს, — უპასუხა გამყიდველმა — თუ მიბრძანებთ, მოგართმევთ და ჩასწერთ.
 — არა, არა, არაფრის გულისთვის, საჩივრელი რა მაქვს...
 — კი, მაგრამ რისთვის გვიხდით მადლობას? — დაინტერესდა გამყიდველი.
 — გუშინ თქვენგან ყველი, წავიღე და მისმა სუნმა ისე დააფრთხო მეზობლის კატა, რომ ახლოს აღარ გვეკარება.

დავალემა

კოლმეურნეობის თვამჯდომარემ გახურებული რთველის დროს ქორწილი გადაუხადა თავის ვაჟიშვილს. კოლმეურნეები დაპატიჟა, სამი დღე იქეიფა და კიდევ აპირებდა ღრეობის გაგრძელებას. ეს გაიგო რაიონული გაზეთის რედაქტორმა, ფოტოკორესპონდენტი აფრინა და დაავალა შეუმჩნეველად გადაეღო

მოქეიფე კოლმეურნეთა სურათები. ფოტოკორესპონდენტი მეორე დღეს დაბრუნდა რედაქციაში, გადაღებული სურათები დაბეჭდა და გაოცდა — სულ ერთიდაიგივე კაცი გადაეღო, ისიც აპარატით ხელში; თურმე დამთვრალაყო და თავის თავს იღებდა სარკეში.

ერთადერთი მოგაზი

ერთი წუთით წარმოვიდგინოთ, რომ შოთა რუსთაველი გაცოცხლდა და თავის სახელობის მოედანზე გაიარა თბილისში. უეცრად მან თვალი მოჰკრა ძეგლს.
 — ვინ არის იგი ყრმა ვაჭარი. ლურჯი და პირდაღრეული? — იკითხა მან.
 — თქვენი ძეგლია, დიდებულო შოთა! — გაუბედავად წამოიძახა თბილისის არქიტექტურის სამმართველოს წარმომადგენელმა.
 — მაშ გრდემლი მიზოძეთ! — ბრძანა რუსთაველმა და სახელოები აიკეცა.
 — გრდემლი? რად გინდათ?
 — გასტეხს ქვასაცა მაგარსა, გრდემლი ტყვიისა ღბილი-სა, — იყო პასუხი.

ილ. ჟიჟიანი

უბექსტო ხუმრობა მ. კუნალაშვილისა

ნახ. გ. ფირცხალავასი

რედაქტორი — ვახტანგ ჭელიძე.

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალ «ნიანგი».

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ო. გიგინეიშვილი, ვ. თორღუა, კ. ლორთქიფანიძე, ს. ფაშალიშვილი, გ. ჯაში. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის რიგ. № 42. ტელ. 3-10-49.

370

საერთომოდვარის ყაღვი მოძვარება

ნახ. თ. კოქიაშვილისა

ქართული
ბიბლიოთეკა

საერთომოდვარმა ლაზათიანი
 სახლი აავი ფასადიანი,
 და თავის „კოხტა“ ტანაცმულობის
 ახლი გადილო იმან „სრულობით“:

წინ—ბრვე სვეტები, ზემოთ—წვეტები.
 ზედ ჩუქურთმები, ცრუ ნაკეთები.
 უკან კი... სახლის მაგიერ, მარტო
 რაღაც ბუდეღა შემორჩა ავტორს.